Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

av den 21 januari 1980

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(80/154/EEG)

(EGT L 33, 11.2.1980, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets direktiv 80/1273/EEG av den 22 december 1980	L 375	74	31.12.1980
►**M2**	Rådets direktiv 89/594/EEG av den 30 oktober 1989	L 341	19	23.11.1989
►**M3**	Rådets direktiv 90/658/EEG av den 4 december 1990	L 353	73	17.12.1990

Ändrat genom:

►**A1**	Anslutningsakten för Spanien och Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A2**	Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(anpassad genom rådets beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG)	L 1	1	1.1.1995

▼B

RÅDETS DIREKTIV

av den 21 januari 1980

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor inklusive åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(80/154/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artikel 49, 57 och 66 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag [1],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [2],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommittens yttrande [3], och

med beaktande av följande:

Enligt fördraget är all särbehandling som grundar sig på nationalitet när det gäller etablering och tillhandahållande av tjänster förbjuden fr.o.m. övergångsperiodens utgång. Principen om sådan behandling som grundar sig på nationalitet förekommer särskilt vid beviljande av de tillstånd som krävs för att vara verksam som barnmorska samt vid inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisation eller motsvarande organ.

Det förefaller ändå önskvärt att vissa bestämmelser införs för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster för barnmorskor.

Enligt fördraget får medlemsstaterna inte bevilja någon form av stödåtgärder som skulle kunna snedvrida etableringsvillkoren.

I artikel 57.1 i fördraget föreskrivs att direktiv skall utfärdas för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis.

Det förefaller ändamålsenligt att samtidigt med det ömsesidiga erkännandet av examensbevisen fastställa en samordning av utbildningsvillkoren för barnmorskor; en sådan samordning omfattas av direktiv 80/155/EEG [4].

I medlemsstaternas lagstiftning är innehav av examensbevis för barnmorskor en förutsättning för rätten att påbörja och utöva verksamhet som barnmorska.

Då ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis inte nödvändigtvis innebär likvärdighet när det gäller den utbildning som dessa examensbevis avser, bör rätten att använda yrkestiteln på grundval av utbildningen endast vara tillåten på språket i barnmorskans ursprungsland eller senaste hemvistland.

För att underlätta tillämpningen av detta direktiv för de nationella myndigheterna får en medlemsstat föreskriva att den person som uppfyller utbildningsvillkoren enligt detta direktiv samtidigt med de formella utbildningsbevisen måste förete ett intyg från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet som visar att dessa bevis är de som avses i direktivet.

När det gäller tillhandahållande av tjänster är det ganska klart att det krav på inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ som är förknippat med utövandet av en stadigvarande verksamhet i den medlemsstat som är värdland utgör ett hinder

---

([1]) EGT nr C 18, 12.2.1970, s. 1.
([2]) EGT nr C 101, 4.8.1970, s. 26.
([3]) EGT nr C 146, 11.12.1970, s. 17.
([4]) EGT nr L 33, 11.2.1980, s. 8.

▼B

för den som vill tillfälligt tillhandahålla tjänsten i fråga i det landet; detta krav bör därför upphävas. Under sådana förhållanden bör emellertid tillsyn garanteras över det yrkesansvar som faller inom dessa yrkesorganisationers eller motsvarande organs verksamhetsområde; därför bör det med tillämpning av artikel 62 i fördraget erbjudas en möjlighet att ålägga personen i fråga att till den behöriga myndigheten i värdlandet inkomma med särskilda uppgifter som hänför sig till tillhandahållandet av tjänster.

När det gäller kraven på god vandel och gott anseende bör skillnad göras mellan de krav som ställs för att påbörja verksamhet inom yrket och de krav som ställs för att få utöva yrket.

När det gäller verksamhet som anställd barnmorska fastslås inte några särskilda bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen som hänför sig till god vandel eller gott anseende, yrkesansvar eller användningen av yrkestitlar [1]; beroende på den enskilda medlemsstaten tillämpas eller får dessa regler tillämpas på såväl anställda som självständigt verksamma yrkesutövare; ett villkor för rätten att utöva verksamhet som barnmorska är i alla medlemsstater innehav av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för barnmorskor; denna verksamhet utövas såväl av anställda som självständigt verksamma yrkesutövare eller av samma personer omväxlande som anställd eller som självständigt verksam yrkesutövare under deras yrkeskarriär; för att i möjligaste mån uppmuntra dessa yrkesutövares fria rörlighet inom gemenskapen förefaller det vara nödvändigt att utvidga detta direktiv till att även omfatta anställda barnmorskor.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

RÄCKVIDD

Artikel 1

1. Detta direktiv skall med beaktande av artikel 4 i direktiv 80/155/EEG tillämpas på verksamhet som barnmorska så som den definieras av varje medlemsstat och som utövas under följande yrkestitlar:

I Tyskland

— ►**M2** *”Hebamme”* eller *”Entbindungspfleger”* ◄.

I Belgien

— ”accoucheuse/vroedvrouw”.

I Danmark

— ”jordemoder”.

I Frankrike

— ”sage-femme”.

I Irland

— ”midwife”.

I Italien

— ”ostetrica”.

I Luxemburg

— ”sage-femme”.

I Nederländerna

— ”verloskundige”.

I Storbritannien

— ”midwife”.

[1] EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2.

▼M1

I Grekland

— ►M2 *”Maία”* eller *”Μαιευτικής”* ◄.

▼A1

I Spanien

— ”matrona” eller ”asistente obstétrico”.

I Portugal

— ”enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstérica”.

▼A2

I Finland

— ”kätilö — barnmorska”.

I Sverige

— ”barnmorska”.

I Österrike

— ”Hebamme”.

▼B

KAPITEL II

UTBILDNINGS, EXAMENS OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR BARNMORSKOR

Artikel 2

1. Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater och som finns uppräknade i artikel 3 nedan, som överensstämmer med artikel 1.1, 1.3 och 1.4 i direktiv 80/155/ EEG, och som uppfyller ett av följande villkor:

— Utbildning till barnmorska på heltid under minst tre år, som

  — antingen förutsätter innehav av ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis som innebär rätt att bli antagen till studier vid universitet eller högskolor eller, i annat fall, som styrker motsvarande kunskapsnivå,

  — eller åtföljs av yrkespraktik, för vilken det intyg som anges i artikel 4 i detta direktiv utfärdas.

— Utbildning till barnmorska på heltid under minst två år eller 3 600 timmar som förutsätter innehav av ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, som anges i artikel 3 i direktiv 77/452/ EEG ([1]).

— Utbildning till barnmorska på heltid under minst 18 månader eller 3 000 timmar som förutsätter innehav av ett utbildnings-, examens- eller annat behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, som anges i artikel 3 i direktiv 77/ 452/EEG och som åtföljs av yrkespraktik, för vilken det intyg som anges i artikel 4 i detta direktiv utfärdas.

2. Varje medlemsstat skall ge de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som den erkänner samma innebörd inom sitt territorium som dem som den själv utfärdar, när det gäller rätten att som självständigt verksam yrkesutövare påbörja och utöva verksamhet som barnmorska.

([1]) EGT nr L 176, 15.7.1977, s. 1.

▼B

Artikel 3

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

a) *I Tyskland*

▼M2

►M3 ——————— ◄ *”Zeugnis über die staatliche Prüfung für Hebammen und Entbindungspfleger”* utfärdat av den statliga examensnämnden.

▼M3

———————

▼B

b) *I Belgien*

”diplôme d'accoucheuse/vroedvrouwdiploma” som utfärdas av läroanstalter som grundats eller erkänts av staten eller av ”jury central” (centrala bedömningsnämnden).

c) *I Danmark*

”bevis for bestået jordemodereksamen” som utfärdas av ”Danmarks jordemoderskole”.

d) *I Frankrike*

”diplôme de sage-femme” som utfärdas av staten.

e) *I Irland*

utbildningsbevis som barnmorska som utfärdas av ”An Bord Altranais”.

f) *I Italien*

”diploma d'ostetrica” som utfärdas av läroanstalter som erkänts av staten.

g) *I Luxemburg*

”diplôme de sage-femme” som utfärdas av hälsovårdsministern på grundval av examensnämndens beslut.

h) *I Nederländerna*

”►M2 *diploma van verloskundige* ◄” som utfärdas av den examensnämnd som tillsatts av staten.

▼M2

i) *I Storbritannien*

— uppgift om inregistrering som barnmorska i del 10 av det register som förs av *United Kingdom Central Council for Nursing, Midwifery and Health Visiting*.

j) *I Grekland*

— *”Πτυχίο Μαίας ή Μαιευτή”* bestyrkt av hälso- och socialvårdsministeriet.

— *”Πτυχίο Ανωτέρας Σχολής Στελεχών Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας, Τμήματος Μαιευτικής”* som utfärdas av fakulteten för utbildningar på hälso- och socialvårdsområdet, avdelningen för obstetrik, vid centra för högre teknisk utbildning och yrkesutbildning eller av de tekniska utbildningsanstalter som lyder under utbildnings- och ecklesiastikministeriet.

k) *I Spanien*

utbildningsbevis som *”matrona”* eller *”asistente obstétrico (matrona)”* eller *”enfermería obstétrica-ginecológica”* som utfärdas av ministeriet för utbildning och vetenskap.

▼A1

l) *I Portugal*

examensbevis för ”enfermeiro especialista em enfermagem de sáude materna e obstétrica”.

▼A2

m) *I Österrike*

”Hebammen-Diplom” som utfärdas av en barnmorskeskola.

n) *I Finland*

”kätilö — barnmorska” eller ”erikoissairaanhoitaja, naistentaudit ja äitiyshuolto — specialsjukskötare, kvinnosjukdomar och mödravård” (examensbevis för barnmorskor) som utfärdas av en sjukvårdsläroanstalt.

o) *I Sverige*

”barnmorskeexamen”, ett examensbevis som utfärdas av en vårdhögskola.

▼B

Artikel 4

Det bevis som avses i artikel 2 skall vara utfärdat av de behöriga myndigheterna i barnmorskans ursprungsland eller senaste hemvistland. Av beviset skall det framgå att personen ifråga efter att ha förvärvat behörighet som barnmorska på ett tillfredsställande sätt har utfört en barnmorskas alla arbetsuppgifter på sjukhus eller annan vårdinrättning som erkänts för detta ändamål under en tid som fastställts enligt följande:

— Två år i det fall som avses i andra understrecksatsen i första strecksatsen i artikel 2.1.

— Ett år i det fall som avses i tredje strecksatsen i artikel 2.1.

KAPITEL III

NUVARANDE OMSTÄNDIGHETER

Artikel 5

1. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis inte uppfyller alla de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 1 i direktiv 80/155/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildning-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor som utfärdats av dessa medlemsstater senast sex år efter dagen för anmälan av detta direktiv tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt utövat verksamheten i fråga i minst tre år under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

2. När det gäller medborgare i medlemsstaterna vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis uppfyller alla de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 1 i direktiv 80/155/EEG men som med stöd av artikel 2 i nämnda direktiv behöver erkännas endast om de åtföljs av det intyg om yrkespraktik som avses i artikel 4, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor som utfärdats av dessa medlemsstater innan föreliggande direktiv trätt i kraft tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt utövat verksamheten i fråga i minst två år under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

▼M2

3. Med beaktande av artikel 4 skall varje medlemsstat, när det gäller medborgare i medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor inte överensstämmer med den kompetens eller de benämningar som anges i artikel 3, som tillräckligt bevis godta utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdas av dessa medlemsstater tillsammans med ett intyg utfärdat av de behöriga myndigheterna eller organen. Av intyget skall det framgå att utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor utfärdats efter avslutad utbildning i enlighet med de bestämmelser i direktiv 80/155/EEG som avses i artikel 2 i föreliggande direktiv och av den medlemsstat som utfärdat dem betraktas som den kompetens eller de benämningar som anges i artikel 3 i föreliggande direktiv.

▼M3

Artikel 5a

1. När det gäller medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor intygar utbildning som fullgjorts inom f.d. Tyska Demokratiska Republikens territorium och som inte uppfyller de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 1 i direktiv 80/155/EEG, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före det tyska enandet,

— de berättigar innehavarna att utöva verksamhet som barnmorska inom Tysklands hela territorium på samma villkor som enligt de bevis som utfärdats av de behöriga tyska myndigheterna och som avses i artikel 3 a, och

— de åtföljs av ett intyg utfärdat av de behöriga tyska myndigheterna som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt har utövat verksamheten i fråga i Tyskland i minst tre år under en femårsperiod före tidpunkten för utfärdandet av intyget.

2. När det gäller medborgare vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för barnmorskor intygar utbildning som fullgjorts inom f.d. Tyska Demokratiska Republikens territorium som uppfyller de minimikrav för utbildningen som fastställts i artikel 1 i direktiv 80/155/EEG men som i enlighet med artikel 2 endast skall erkännas, om den kompletterats med den yrkespraktik som avses i artikel 4, skall medlemsstaterna förutom Tyskland erkänna dessa utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tillräckligt bevis, om

— de intygar utbildning som påbörjats före det tyska enandet, och

— de åtföljs av ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt har utövat verksamheten i fråga i Tyskland i minst två år under en femårsperiod före tidpunkten för utfärdandet av intyget.

▼B

KAPITEL IV

ANVÄNDNING AV AKADEMISK TITEL

Artikel 6

1. Med beaktande av artikel 15 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som uppfyller villkoren i artikel 2 och 5 får rätt att använda den erkända akademiska titeln, om den inte är identisk med yrkestiteln, eller eventuellt förkortningen av denna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på språket eller språken i det landet. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

2. Om den akademiska titel som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

KAPITEL V

BESTÄMMELSER FÖR ATT UNDERLÄTTA DET FAKTISKA UTÖVANDET AV ETABLERINGSRÄTTEN OCH FRIHETEN ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER NÄR DET GÄLLER VERKSAMHET SOM BARNMORSKA

A. **Särbestämmelser om etableringsrätten**

Artikel 7

1. Ett värdland som kräver bevis om god vandel eller bevis om gott anseende av de egna medborgare som vill påbörja sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall när det gäller medborgare från andra medlemsstater som tillräckligt bevis godta ett intyg utfärdat av en

▼B

behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att det landets krav på god vandel eller gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga är uppfyllda.

2. Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs bevis om god vandel eller bevis om gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga, får värdlandet kräva att personen i fråga företer utdrag ur kriminalregistret eller eventuellt motsvarande handling utfärdad av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

3. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att påbörja verksamheten i fråga inom dess territorium, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten påbörja verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilka slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de intyg eller handlingar som de har utfärdat.

4. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 8

1. Om det i värdlandet finns bestämmelser i lagar och andra författningar om krav på god vandel eller gott anseende samt bestämmelser om disciplinpåföljd i händelse av allvarligt fel i yrkesutövningen eller fällande dom på grund av lagöverträdelser i samband med den yrkesutövning som avses i artikel 1, skall ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet till värdlandet överlämna alla upplysningar som behövs om de åtgärder eller disciplinpåföljder av yrkesmässig eller administrativ karaktär som vidtagits mot personen i fråga, eller om de straffrättsliga påföljder på grund av lagöverträdelser som denne dömts till under yrkesutövningen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

2. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium, innan personen i fråga etablerade sig i det landet, och som sannolikt kommer att påverka rätten att inom dess territorium utöva verksamheten i fråga, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten utöva verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilka slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de upplysningar som överlämnats i enlighet med punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 9

Om värdlandet kräver intyg om den fysiska eller psykiska hälsan av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet som tillräckligt bevis godta den handling som krävs i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte ställs några krav av detta slag för att påbörja eller utöva verksamheten i fråga, skall värdlandet godta intyg som utfärdats av en behörig

▼B

myndighet i det andra landet och som motsvarar de intyg som utfärdas i värdlandet.

Artikel 10

Handlingar som utfärdats i enlighet med artikel 7, 8 och 9 får när de företes inte vara äldre än tre månader räknat från dagen för utfärdandet.

Artikel 11

1. Det förfarande som genomförs enligt artikel 7, 8 och 9 för att personen i fråga skall beviljas tillstånd att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1 avslutas snarast möjligt och senast tre månader efter det att samtliga handlingar som rör denna person inlämnats med beaktande av de förseningar som kan uppstå på grund av eventuella överklaganden efter det att detta förfarande genomförts.

2. 1 de fall som avses i artikel 7.3 och 8.2 skall en begäran om utredning medföra att den tidsfrist som fastställts i punkt 1 förlängs.

Den medlemsstat som rådfrågats skall avge svar inom tre månader.

Efter att ha mottagit svaret eller efter tidsfristens utgång skall värdlandet fortsätta det förfarande som avses i punkt 1.

Artikel 12

Om värdlandet kräver att de egna medborgare som vill påbörja eller utöva den verksamhet som avses i artikel 1 avlägger ed eller avger en högtidlig försäkran och om formen för en sådan ed eller försäkran inte kan användas av medborgare i andra medlemsstater, skall värdlandet se till att en lämplig och likvärdig form av ed eller försäkran erbjuds personen i fråga.

B. **Särbestämmelser om tillhandahållande av tjänster**

Artikel 13

1. Om en medlemsstat av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet enligt artikel 1 kräver antingen ett tillstånd eller medlemskap eller inregistrering i yrkesorganisation eller motsvarande organ, skall det landet undanta medlemsstaternas medborgare från detta krav när det gäller att tillhandahålla tjänster.

Personen i fråga skall tillhandahålla tjänster med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i värdlandet; han skall särskilt vara underkastad de administrativa reglerna för yrkesutövningen som tillämpas i värdlandet.

Om ett värdland beslutar om en åtgärd enligt andra stycket eller blir uppmärksam på sakförhållanden som strider mot dessa bestämmelser, skall det landet genast underrätta den medlemsstat där personen i fråga har etablerat sig.

2. Värdlandet får kräva att personen i fråga lämnar ett förhandsmeddelande till de behöriga myndigheterna att han tillhandahåller tjänster, i den mån dessa innebär tillfällig vistelse inom den statens territorium.

I brådskande fall får detta meddelande lämnas så snart som möjligt efter det att tjänsterna har börjat tillhandahållas.

3. Enligt punkt 1 och 2 får ett värdland kräva att personen i fråga företer en eller flera handlingar med följande upplysningar:

— Det meddelande som avses i punkt 2.

— Ett intyg som visar att personen i fråga författningsenligt utövar verksamheten i fråga i den medlemsstat där han har etablerat sig.

— Ett intyg att personen i fråga innehar ettdera av de utbildnings- eller examensbevis eller andra kompetensbevis som krävs för att tillhandahålla tjänsterna i fråga och som avses i detta direktiv.

▼B

4. Den handling eller de handlingar som nämns i punkt 3 får när de företes inte vara äldre än tolv månader räknat från dagen för utfärdandet.

5. Om en medlemsstat, tillfälligt eller varaktigt, helt eller delvis, berövar en av de egna medborgarna eller en medborgare från en annan medlemsstat som etablerat sig inom dess territorium rätten att utöva den verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet där så är lämpligt se till att det intyg som avses i punkt 3 andra strecksatsen tillfälligt eller varaktigt återkallas.

Artikel 14

Om inregistrering i socialförsäkringen krävs i ett värdland för att med ett försäkringsorgan göra avräkning för tjänster som tillhandahålls personer som är försäkrade inom ramen för ett socialförsäkringssystem, skall det landet undanta de yrkesutövare i medlemsstaterna som etablerat sig i en annan medlemsstat från detta krav, om tillhandahållandet av tjänster medför resor för personen i fråga.

Denne skall emellertid på förhand eller, i brådskande fall, efteråt lämna upplysningar till detta organ om de tjänster som tillhandahålls.

C. **Bestämmelser som är gemensamma för etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster**

Artikel 15

Om användningen av yrkestiteln för sådan verksamhet som avses i artikel 1 är reglerad i ett värdland, skall medborgare från andra medlemsstater som uppfyller villkoren i artikel 2 och 5 använda den titel i värdlandet som i det landet motsvarar dessa villkor, också i titelns förkortade form.

Artikel 16

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för personerna i fråga att erhålla upplysningar om hälso- och socialförsäkringslagstiftningen och, där så är tilämpigt, om de yrkesetiska reglerna för barnmorskor i värdlandet.

För detta ändamål får medlemsstaterna upprätta informationskontor där dessa personer kan få de upplysningar som behövs. Vid etablering får värdländerna kräva att personerna i fråga kontaktar dessa kontor.

2. Medlemsstaterna får upprätta de kontor som avses i punkt 1 vid de behöriga myndigheterna och organen, som de måste utse inom den tidsfrist som fastställts i artikel 20,1.

3. Medlemsstaterna skall se till att, där så är lämpligt, personerna i fråga i deras eget och deras patienters intresse förvärvar de språkkunskaper som krävs för att utöva yrket i värdlandet.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 17

Om det föreligger välgrundat tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel II och III samt styrker att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i direktiv 80/155/EEG.

Artikel 18

Inom den tidsfrist som fastställts i artikel 20.1 skall medlemsstaterna utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda eller ta emot utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis samt de hand-

▼B

lingar och upplysningar som avses i detta direktiv och skall övriga medlemsstater och kommissionen genast underrättas om detta.

Artikel 19

Detta direktiv skall även tillämpas på de medborgare i medlemsstaterna som i enlighet med förordning (EEG) nr 1612/68 i egenskap av anställda utövar eller kommer att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

Artikel 20

1. Medlemsstaterna skall genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom tre år efter dagen för anmälan och genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 21

Om det vid tillämpningen av detta direktiv skulle uppstå allvarligare svårigheter för en medlemsstat inom vissa områden, skall kommissionen i samverkan med det landet undersöka dessa svårigheter och begära yttrande från den kommitte bestående av högre tjänstemän inom hälsoväsendet som upprättats enligt beslut 75/365/EEG [1] i dess lydelse enligt beslut 80/157/EEG [2].

I mån av behov skall kommissionen föreslå rådet lämpliga åtgärder.

Artikel 22

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

[1] EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 19.
[2] EGT nr L 33, 11.2.1980, s. 15